

Lehangoló, amikor karácsony után, már az új évben le kell bontani a feldíszített fenyőfát. Különösen szomorú, amikor fűrészgéppel aprítják fel avatott kezek, az ünnep korábbi illúzióját.

A karácsonyra való készülődés során mintha az emberek szíve, lelke is egy kissé megváltozna. Az adventi várakozás, ünnepnap felkészülés során, talán egy kissé türelmesebbek, udvariasabbak egymással olyanok is, akik amúgy nem is ismerik a másikat.

Aztán kigyúlnak a fények, például Pécsett, a mindenki karácsonyfáján. A jeles napok szépek, csak ritkán zavarják meg olyan „agyament” fickók, akik a csúcsdísz szeretnék hazavinni, mert jól mutat otthon. Mondjuk a kredenc tetején. Ha jönnek a haverok, meg a gyerek pajtásai, lehessen mutogatni, milyen volt a zsákmány. Ez ellen találták fel a térfigyelő rendszert, meg a gyorsreagálású rendőrséget, bár ezek nem szerves részei a Bibliának.

Amúgy, a viszonylagos szegénységben mindenki ereje felett próbál mindent megvenni, amiből egy jelentős hányadra tulajdonképpen nincs is meg az anyagi fedezte. Ezt nevezi a szakirodalom hitelnek. Egy másik hányadra viszont sokaknak nincs is nagyon szükségük, ám ez lényegtelen, mert fogyasztani muszáj, meg felhalmozni a felesleget.

Januárban aztán felberregek a nagyméretű láncfűrészek, eltűnik a ragyogó térről a fa. Lesz belőle hőenergia, más hasznos dolog.

Írta:

Ami viszont jó lenne, az nem más, mint hogy ha a szívekből nem sikerülne gyökerestül kiirtani az érzelmeket. Érdeemes hinni benne, talán a húsvéti feltámadásig marad belőle szemernyinél több. Akkor majd ismét meríthetünk belőle, valamiképpen „csak” kihúzzuk újra, télig.

Ha mégsem így lenne, akkor mindenki magára vessen, hiszen úgy nincsen sok értelme az újabb magasztos várakozásnak. Mert akkor csak álarc az egész, felesleges színjáték.